

Vize stanu.

1 Korintským 15:50-58,

50 Totot' pak pravím, bratří: Že tělo a krev království Božího dědictví nedosáhnou, aniž porušitelnost neporušitelnosti dědičně obdrží.

51 Aj, tajemství vám pravím: Ne všickni zajisté zesneme, ale všickni proměnění budeme, hned pojednou, v okamžení, k zatroubení poslednímu.

52 Neboť zatroubí, a mrtví vstanou neporušitelní, a my proměnění budeme.

53 Musí zajisté toto porušitelné tělo obléci neporušitelnost, a smrtelné toto obléci nesmrtelnost.

54 A když porušitelné toto tělo obleče neporušitelnost, a smrtelné toto obleče nesmrtelnost, tehdy se naplní řeč, kteráž napsána jest: Pohlcena jest smrt v vítězství.

55 Kde jest, ó smrti, osten tvůj? Kde jest, ó peklo, vítězství tvé?

56 Osten pak smrti jestiť hřích, a moc hřícha jest Zákon.

57 Ale Bohu díka, kterýž dal nám vítězství skrze Pána našeho Jezukrista.

58 Protož, bratří moji milí, stálí buďte a nepohnutelní, rozhovňující se v díle Páně vždycky, vědouce, že práce vaše není daremná v Pánu.

Životopisec, který píše o apoštolu Pavlovi, by nepochybně pečlivě představil Pavlovu víru týkající se budoucnosti i současného stavu těch ve víře, kteří odešli z tohoto života. Stejně tak musím udělat totéž, když představím život a službu bratra Branhama. Cítím, že pokud má člověk přesvědčení nebo naději, pak toto přesvědčení, nebo že naděje má vliv na jeho činy, osobnost, ambice, touhy a plánování, zejména pokud jde o jeho budoucnost jako služebníka Božího.

Nyní mám pocit, že bratr Branham hledal něco, co by mělo přijít. Bůh mu ukázal mnoho věcí a on neustále hledal jejich naplnění. Ale řekl, že když něco hledáme, musíme vědět, co to je, co hledáme. Tak je to s naším hledáním naplnění vize stanu. Protože někteří tvrdí, že vize je již naplněna, musíme vědět, co je způsobilo, že se tak cítili. Nežádám lidi, aby pochopili a interpretovali tuto vizi, pouze aby se podívali na to, jaká byla vize stanu. Bratr Branham říká, že jediný správný výklad vidění musí být v souladu se Slovem. Pokud je výklad mimo Slovo, pak se díváte na něco, co se nestane.

Prozkoumejme tento princip výkladu Slova. Vezměme si například profesora, kterého jsem kdysi měl na hodině systematické teologie na biblické škole: ten muž byl přísný trinitář. Při diskusích mimo třídu jsem pár svým spolužákům upozornil, že Pán, náš Bůh, je jeden Bůh, ne tři. Jeden z těchto spolužáků se zeptal tohoto profesora, co by dělal, kdyby, až se dostane do nebe a vejde dovnitř, nebudou tři, ale jeden. Profesor si studenta prohlédl přes horní okraj jeho brýlí a prohlásil: „*Pokud se tam dostanu a bude tam jen jeden, otočím se a odejdu.*“ Na to jsem promluvil a řekl: „*Pane doktore, nebudete mít žádný strach; s takovým přístupem se tam nikdy nedostaneš.*“ Vidíte, že se raději díval na svůj vlastní výklad Božství, než aby

naslouchal pravdě, dokonce i ze Slova Božího. V jeho mysli už bylo rozhodnuto, že existují tři bohové a jeho mysl se nikdy nezmění. Ale jeho výklad byl mimo Slovo.

Nyní se chci se vši pokorou zeptat na některé z těch, kteří mají také věci urovnané ve své mysli. Co uděláte, pokud se stanová vize nenaplní tak, jak si myslíte, že by se to mělo naplnit? Pokud říkáte, že víte, jak to bude, buďte si jisti jednou věcí - mýlíte se. Mohu toto prohlášení učinit s naprostou důvěrou, protože prorok Boží řekl, že když na to přijdete, mýlíte se, protože se to nikdo nedozví.

Poprvé jsem o stanové vizi slyšel v roce 1964 prostřednictvím výkladu jiných mužů, ale v říjnu toho roku, když jsem byl na lovecké výpravě s bratrem Branhamem do Britské Kolumbie, jsem tuto informaci obdržel přímo od samotného proroka. Řekl mi podrobně vizi. Prozradil jméno člověka, který nabídl, že za stan zaplatí. Řekl: *„Bratře Pearry, vše, co musím udělat, je objednat si to a bude za to zapláceno.“* Bylo mi jasné, že stanová vize pro něj byla zdrojem značné naděje.

Dveře se před jeho zprávou zavíraly, řekl. Tolik církví, táborových shromáždění a sjezdů, které dříve dychtily po tom, aby kázal o božském uzdravení, ho nyní vyloučily kvůli *„tak praví Pán“* o nauce. Přesto přes to všechno existovalo jediné pohodlí. Jak řekl: *„Bratře Pearry, jedna útěcha, kterou jsem měl, je, že mi Bůh dal tuto vizi stanu. Dává mi vědět, že až budou všechny dveře zavřené a všechno zavřené, budu mít stále místo, kde kázat evangelium - jak ‚tak praví Pán‘.“*

Bylo to v kavárně hotelu Holiday Inn poblíž Jeffersonville, když se toto téma objevilo příště. Psal se srpen 1965. Ten den se mnou dlouze mluvil o mraku a meči, který se mu zjevoval v ruce. Začal jsem přemýšlet, proč mi tyto zážitky opakuje, když mi to všechno předtím řekl. Potom prohlásil: *„Bratře Pearry, slyšel jsi o mém vidění stanu, že?“*

„Ano, pane,“ odpověděl jsem, *„řekl jste mi a jiní mi také řekli.“*

Řekl: *„Víte, je spousta bratrů, kteří mají všechny své práce vybrané.“* Odpověděl jsem, že to vím, že znám nějaké řidiče kamionů, někteří muži ze stanu a další, o kterých řekl, že by mohli pomoci.

Na to řekl: *„Bratře Pearry, já nevím... víš, mluvím v těchto věcech jako muž, je to něco, vize, kterou mi dal Bůh. Věřím, že až přijde čas, ten stejný, který mi dal tu vizi, mi ukáže, co má každý bratr dělat - až se tato vize naplní.“* Pokračoval: *„Bratře Pearry, věřím, že pro tebe bude místo.“*

Jako všichni ostatní jsem v té době myslel na to, že bude mít stan, jaký jsem ještě neviděl. Setkání a davy lidí, o kterých předtím nikdo neslyšel. Myslel jsem na všechna místa, kde jiní řekli, že si myslí, že to bude. Vzpomněl jsem si na kazetu, kde říkal, že to chce dát v Mexico City. Věděl jsem, že mluvil s některými bratry o tom, že je to v zámoří. Jinými slovy, o vizi bylo řečeno mnoho soukromě. Abychom pochopili, co je třeba dělat s těmito soukromými rozhovory, prozkoumejme některá fakta ze Slova týkající se proroků.

Jan Křtitel stál jednoho dne v řece Jordán a pokřtil Ježíše Krista, Syna živého Boha, a viděl Ducha Božího sestupovat z nebe jako holubici a věděl, že toto je znamení seslané od Boha. Nyní mohl oznámit světu, „*Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa.*“ Když tyto věci mluvil, měl na sobě pomazání. Podobně jako bratr Branham vyprávěl o Eliášovi: ten prorok stál na hoře Karmel a svolal oheň z nebe, vzal čtyři sta falešných kněží a nechal je povraždit, modlil se, aby zavřel nebesa na tři a půl roku, pak se otočil a znovu je otevřel, pak předběhl dvoukolový vůz do města; ale když jedna malá žena přišla a obvinila ho, tento mocný prorok běžel o život.

Bratr Branham řekl, že to ukazuje rozdíl, kdy je pomazání Boží na prorokovi a kdy ne. Duch opustil Eliáše, když ho Jezábel obvinila, a Bůh mu musel dokonce udržet život; nebyl schopen obstarat si vlastní chléb. Hospodin ho poslal do domku malé vdovy, aby se najedl. Tak to bylo s Janem Křtitelem, který bez váhání a pochybností prohlásil Ježíše za Beránka Božího; ale o pár měsíců později, když byl John ve vězení, to byl jiný příběh. Tehdy poslal aby se zeptali Ježíše, zda je On Ten, nebo zda mají hledat jiného.

Byl Jan upřímný, když učinil své prohlášení o Kristu? Byl Eliáš upřímný, když dělal ty mocné věci, které činil ve jménu Páně? Absolutně. Když mluvili pod pomazáním, mluvili jako Bůh. Ale musíme si pamatovat, že i když to byli proroci, byli to také muži. Mluvili také jako muži.

V den, kdy bratr Branham mluvil o tom vidění stanu pod pomazáním, řekl. „*Díváš se na to, jak byli ostatní, tak bude i toto, neboť je to ,tak praví Pán*““. Toho dne promluvil jako Bůh. Ale musíme pochopit, že nemůžeme vzít každý detail soukromé diskuse a podle našeho vlastního výkladu to udělat „*tak praví Pán*“. Za takových podmínek nemůžeme říci „*tak praví Pán*“, protože bychom mohli špatně pochopit, co nám prorok osobně řekl. Stanová vize je „*tak praví Pán*“. Bude splněno. V mé mysli o tom není pochyb, ale pro ostatní, aby to interpretovali, zanechává otázku v mé mysli.

V den, kdy mi bratr Branham řekl, že věří, že pro mě bude místo, také řekl: „*Bratře Pearry, nevím, jestli to byl stan. Vypadalo to jako stan, ale mohla to být velká budova nebo katedrála.*“ Pak řekl: „*Víš, tolik lidí hledá stan, ale já by mě zajímalo, jestli hledají stan, nebo jestli hledají Vytržení.*“ Někteří říkají, že vytržení se nemohlo uskutečnit bez naplnění vize stanu; ale jestli jsem se něco naučil, pak to není dělat jednu událost závislou na druhé. Příliš dobře si pamatuji jeho výrok: „*To nehledej; hledejte vytržení.*“

Než jsme se toho dne rozešli, bratr Branham učinil prohlášení. (Pokud to neřekl, budu tomu čelit v soudný den.) Řekl: „*Bratře Pearry, řekl jsem ti tyto věci dnes, takže až se dostaneš do Tucsonu, budeš moci pomáhat bratři, aby viděli, na kterou stranu se dívat nebo otočit.*“ Někteří si toho neváží, ale pokud je mu ctí říct mi tyto věci a časy, které se mnou strávil, je to také odpovědnost. Řekl, že „*nic by ti nedal za mrňavého muže, který se nemohl postavit a říct, co si myslí.*“ Jsem si jist, že očekával, že ty věci budu opakovat upřímně s čestným a čistým svědomím a nehledat nic jiného, než být nápomocný. Tak jim to říkám.

V září 1965 jsem v Ramada Inn zde v Tucsonu seděl s bratrem Branhamem a on mi znovu opakoval tytéž věci. Vize byly znovu vyneseny, včetně vize stanu. Jak uzavřel, zeptal jsem se ho, proč se mnou strávil tento čas. Řekl jsem mu, jak jsem věděl, že ve městě je sto lidí, kteří

by s ním chtěli udělat takový rozhovor; Zeptal jsem se ho, proč jsem to byl já.

Podíval se na mě a řekl jednoduše: „*Bratře Pearry, tak to mělo být.*”

Jaká je vize stanu? Chci vám říct, co si myslím, že bratr Branham řekl, že to bylo. Za první, stanová vize byla „*tak praví Pán*”. Na to nesmíme nikdy zapomenout, bez ohledu na cokoli jiného, co můžeme slyšet. Neřekl „*možná*”. Byl velmi jistý. Vize byla jednou ze série tří vizí, které přišly ve stejnou dobu. Další dva byly vysvětleny, ale stanová vize obsahuje tajemství a tajemství, o kterých řekl, že mu anděl Páně přikázal, aby je nikomu neodhalil. Věrně tato tajemství zachovával, věrný svému slibu, že si to tajemství vezme s sebou na prsa, pokud zemře před příchodem Páně. Při přípravě tohoto materiálu jsem četl každé kázání na toto téma a mé svědomí je jasné, že to, co se chystám říci, může být podpořeno slovy proroka. Jsem si dobře vědom své pozice, kdy budu pohnán k odpovědnosti, pokud bych měl někoho, kdo si toto přečte, uvést v omyl.

Jeho první zmínka o vizi stanu je obsažena v jeho kázání „*Vnitřní závoj*”, které kázal v lednu 1956 a odhaluje skutečnost, že vidění k němu přišlo v prosinci 1955. Než předložím tuto první zprávu o vidění, připomeňme si 7. květen 1946, kdy mu Anděl Páně dal své pověření, řekl mu, že kdyby dokázal přimět lidi, aby mu věřili, že je Božím prorokem, nic by nestálo v cestě jeho modlitbě, ani rakovina. Pamatujte, že ten, kdo měl vykonat tak mocná díla, pocházel z extrémně chudé rodiny, jako dítě například neměl košili, kterou by si oblékl do školy, takže nosil kabát a zapínal si až nahoru. Jednoho dne to učitel ke svému zděšení vzal jako znamení, že je mu zima, a přesunul ho blíž k topení. Představte si, že tam sedí a předstírá, že se chvěje, a přitom celou dobu hořel žárem. Brzy v životě čelil ponížení, když viděl lidi přecházet ulici, aby se s ním nesetkali. On byl Branham. Jeho otec byl pašerák.

Jako mladík použil první čtvrtinu, kterou kdy vydělal, na nákup ocelové pasti, aby chytil králíka, aby koupil něco pro rodinu k jídlu. Veškeré peníze, které zbyly, šly na nákup dalších pastí. Není divu, že s takovým pozadím chudoby mu lidé nemohli uvěřit, když jim vyprávěl o návštěvě anděla a očekávaném úspěchu jeho služby. „*Nikdo vás nebude poslouchat,*” zněly jejich chmurné předpovědi. Jejich kyselá prohlášení pokračovala: „*Nejste žádný muž s dobrou pověstí. Nemáš ani vzdělání.*” Ale stejně se probojoval na své první setkání v St Louis s opotřebovanými límečky převrácený, díru v kabátě, kterou si musel při kázání zakrýt rukou, a dokonce ani pyžamo na jeho jméno.

Jeho schůzky pokračovaly. Mnohé z nich stály tisíce dolarů, ale měl s Bohem pochopení, že dokud bude moci kázat, aniž by musel žebrať o peníze, zůstane na hřišti. Pak v roce 1955 přišel den, kdy mu bylo řečeno, že po schůzce v Kalifornii jsou 15 000 dolarů v mínusu. Té noci mluvil s Bohem: Řekl Pánu, že byl poslušný poselství anděla a že nyní bude poslušný svému vlastnímu porozumění s Bohem, že se vrátí z pole, místo aby žádal o peníze. Přivedl svou rodinu zpět po celé zemi do Jeffersonville.

Celou cestu zpět přes celou zemi otálel s tím, aby své rodině řekl o rozhodnutí, které učinil. Nejprve si myslel, že jim v Arizoně řekne: pak to mělo být ve „*velkém státě Texas, odkud pocházela moje matka,*” jak to řekl. Bylo to v Jeffersonville, kde jim konečně oznámil zprávu. Unavený, opotřebovaný a podle vlastních slov neschopný pochopit, proč by tomu tak mělo

být, přesto byl věrný svému slibu Bohu před devíti lety. Nemohl přijmout upisování, o kterém věděl, že přijde, protože to nebyla jeho dohoda s Bohem. Mluvil o návratu do své staré práce u společnosti poskytující veřejné služby nebo o bourání domů se svým starým přítelem, bratrem Banksem Woodem.

Byly to právě tyto podmínky sklíčenosti a zmatku, které připravily půdu pro vizi stanu. Vize se zlomila, když jednoho rána seděl na kraji postele a mluvil se sestrou Medou. Jeho vlastními slovy:

Tedy, lidé, kteří mě znají, vědí, že nejsem fanatik. Nemluvím něco, pokud to není pravda. To je pravda. Viděl jsem to, viděl jsem bratra Arganbrighta, který tam stál; přiblížil jsem se k němu a on mi řekl: „Bratře Bille,” řekl, „rozdali jsme všechny modlitební lístky a všechno je pro ta shromáždění připraveno. A máme také způsob, jak tě dopravit tam a zpět.”

Řekl jsem: „Děkuji, bratře Arganbrighte.”

Popošel jsem, abych viděl ještě ty další bratry. A byl tam nějaký bratr, který kázal. A zeptal jsem se: „Kdo to je?”

Odpověděli: „Oni ho tam postavili.”

Zeptal jsem se: „Kdo to jsou ti oni?” A oni se prostě otočili a odešli. A ten muž rozpustil obecnost... dovolil jim odejít. A já jsem řekl: „Ó, to by neměli dělat, protože ještě nebyla výzva k oltáři.”

„Ó,” řekli... Někjaký jiný chlapík řekl: „Ale my jsme už udělali sbírku.”

Řekl jsem: „Odkdy je sbírka důležitější než duše pro Krista?” Vidíte?

A v tom mě ten anděl Páně vyvedl ven a vzal mě k opravdu veliké a průzračné bystrině. Byla to nejkrásnější blankytná voda a plavaly v ní veliké ryby. On řekl: „Udělám z tebe rybáře.”

A řekl: „Hod' návnadu do vody. A když to uděláš, nejdřív ji pomaličku popotahuj; a podruhé zatáhni trochu prudčeji, ale ne příliš silně; a potom buď připraven k zátahu.”

A já jsem nahodil vlasec do vody. Popotáhl jsem a všichni kolem se začali radovat a říkali: „To je nádherné, to je báječné.”

Byl jsem celý podnícený, ale hned na podruhé jsem zatáhl příliš silně a vytáhl jsem z vody rybu. Ale co to? Byla to maličká, mrňavá rybka, velikosti asi této návnady. A můj vlasec se celý zamotal a já jsem se ho snažil rozmotat; a muž, který ke mně zezadu hovořil, se postavil přede mnou. Byl oblečen do palestinského oděvu s turbanem na hlavě. Měl na sobě bílé roucho. Řekl: „Bratře Branhame, to je to.”

Řekl jsem: „Vím, že jsem to udělal špatně.“ Řekl jsem: „Zasekl jsem, když jsem neměl.“

On řekl: „Nedovol, aby se ti v té chvíli zamotal vlasec.“

Řekl jsem: „Dobře, vynasnažím se ho rozmotat, jak jen budu moci. Budu velice opatrný.“

On řekl: „Tedy, poprvé, když jsem k tobě promluvil, vkládal jsi ruku na lidi a sděloval jim, co je trápí. A při druhém tažení, když probíhalo, bylo ti dáno poznat tajemství jejich srdcí. A učinil jsem tě vidoucím před lidmi. Ale ty ses to vždycky snažil vysvětlovat. Neměl jsi to dělat.“ On řekl: „Udělal jsi z toho veřejné představení.“

Řekl jsem: „Je mi to velice líto.“

A když mě odtamtud vzal, uviděl jsem obrovský stan. Nikdy jsem tak obrovský stan neviděl! Byl natlačený a nacpaný lidmi do posledníhó místečka. A přišel jsem k... Měl jsem dojem, jako bych stál nad těmi lidmi a pohlížel na ně seshora, kde jsem právě dělal výzvu k oltáři.

(obrázek je takový, že byl nad lidmi, ale pod stanem a díval se na plošinu, jako by právě zavolal k oltáři - scéna mu známá ze všech setkání, kterých se zúčastnil)

A stovky a stovky lidí se hrnuly s pláčem a jásáním, potom, co přijali Pána Ježíše Krista jako svého Spasitele.

A podíval jsem se a uslyšel jsem jednoho muže, který se postavil a řekl: „Svolej modlitební řadu.“

(Na jiných místech o tomto muži mluví jako o laskavém, mírném, starším muži.)

A lidé se začali seřazovat z této strany, zleva, z místa, na které jsem se díval seshora, směrem k pódiu. A oni se seřazovali po celé délce, a až dole na ulici, do modlitební řady.

(Modlitební řada se tvořila, řekl, napravo od pódia. To bylo pro něj obvyklé, protože Anděl Páně vždy stál po jeho pravé straně. Samozřejmě, z místa, kde se na to díval, shora nad hlavami lidí a díval se dolů na plošinu, se po jeho levici tvořila modlitební řada.)

Všiml jsem si po své levé straně, která byla v podstatě pravou stranou při pohledu z kazatelny, malé dřevěné budovy

(V jiných popisech této vize vypráví o malém kousku plátna a byla tam dáma a ptala se na jména - nebo to tak alespoň vypadalo. Když lidé přišli na nosítkách, přišel muž a prostrčil je. Později vyprávěl, že lidé vejdou do této malé místnosti a vyjdou na druhou stranu vyrobeno vcelku.)

a spatřil jsem to Světlo (které mají zachyceno na fotografii, jak víte, a vždy je ve shromáždění).

(Tento snímek byl pořízen v Houstonu v Texasu 24. ledna 1950 - toto je žlutozelené, tedy jantarově zbarvené světlo jako Ohnivý sloup, který vyvedl Izraelity z Egypta. Stejně světlo, které viděl od doby, kdy byl malý chlapec, a o kterém často říkal lidem, že je tam s nimi v místnosti při setkáních.),

Viděl jsem, jak se to Světlo ode mne vzdaluje a směřuje do této budovy a vstupuje dovnitř; a hlas ke mně promluvil: „Tam se s tebou setkám; to bude třetí tažení.“

Řekl jsem: „A důvod?“

On řekl: „Nebude to veřejné představení jako to předchozí.“ A pak jsem se probral.

(Vyšel z vize.)

Tato vize přišla v jednom z nejhorších okamžiků prorokova života. Právě skončil devět let nejúspěšnější služby, jakou kdy kdokoli zažil - a přesto tu byl, mimo hřiště bez vysvětlení. Vrtící jazyky byly nemilosrdné ve svém vlastním vysvětlení, že William Branham ztratil svou moc u Boha, že ztratil svůj dar. A to navzdory tomu, že ho lidé na celém světě prohlásili za úžasného Božího muže. Mohl mít téměř cokoli, co si usmyslel; mohl si například ponechat jeden a půl milionu dolarů, které mu poslal muž z Chicaga, ale on je poslal zpět.

Jeho pošta klesla z tisíce na sedmdesát pět dopisů denně. Jediné, co měli lidé prostřednictvím jeho úřadu k dispozici, byly modlitební roušky a modlitba za jejich uzdravení, a protože nikdy nic neprodával ani nepropagoval, obracela se nestálá veřejnost na zdánlivě populárnější. Ale udržování své kanceláře otevřené vyneslo jeho výdaje na sto dolarů denně, takže nemohl jen tak skončit. Byl v údolí rozhodnutí a ze všech sil se snažil poznat vůli Páně, když mu Bůh dal toto stanové vidění. (V naší nejtemnější hodině můžeme očekávat naši největší naději.)

Krátce na to ho bratr Arganbright požádal, aby přijel do Mexika na shromáždění. Vysvětlil, že do Mexika nikdy předtím nejel, protože, jak se vyjádřil: „*Myslel jsem, že by to mohlo být jedno z prvních míst, kde jsem si postavil stan.*“ Stanová vize pro něj byla velkým zdrojem naděje, kterou mu dal Bůh, aby mu dal vědět, že i když se tato první fáze zmenšila, před námi je ještě mocnější a plnější fáze jeho služby. Byl si tak jistý vizí stanu, že ji porovnal s mnoha věcmi, které řekl lidem, než opustil svůj kostel v Jeffersonville - s věcmi, které se všechny staly. Právě tak, jak se ty věci naplnily - znamení na ruce a tajemství srdce odhaleno - vysvětlil, taková bude i tato vize, neboť také bylo „*tak praví Pán*“.

Když bratr Arganbright vysvětlil, že na shromáždění v Mexiku bude mít býčí kruh, pomyslel si bratr Branham s vizí stanu v čerstvé mysli: „*Možná je to ono.*“ Určitě by to odpovídalo panoramatickému pohledu na lidi v první části vize, když někdo po přijetí nabídky zrušil setkání. Souhlasil tedy se schůzkou v Mexiku. Bratr Arganbright a bratr Jack Moore udělali nezbytná opatření.

V den, kdy se vydali na shromáždění, bratr Branham řekl ostatním: „*Chlapci, máme nějaké potíže.*”

Začalo mrholení, které viděl ve vidění (odhaleném jindy, než když kázal „Vnitřní závoj“). Když dorazili k býčí aréně, byli překvapeni. Někdo schůzku zrušil. Nikdo nevěděl, kdo to udělal. Všichni se zřekli jakékoli odpovědnosti za tuto akci nebo znalosti o této akci. Příštího dne chytil bratr Branham letadlo zpátky domů do Jeffersonville.

Bratr Moore se neúspěšně pokusil zjistit, kdo shromáždění rozpustil. Záhada nebyla nikdy vyřešena, ale bratr Moore řekl bratru Branhamovi, že pokud mu nikdy předtím nevěřil, určitě by to udělal nyní. Bratr Branham potvrdil, že toto bylo naplnění první vize série, která zahrnovala vidění stanu. Tento výklad byl jeho vlastní.

8. dubna 1956, pět měsíců po vizi stanu, přinesl bratr Branham poselství nazvané Vize a prorocství. Vysvětlil cestu do Mexika a poskytl výklad jako první část série, která obsahovala vizi stanu. Vysvětlil, že druhá část vize, o rybách byl Druhým tahem, kde se přistihl, že se snaží vysvětlit nadpřirozené věci „*letničním dětem*“. To je podrobněji odhaleno v jeho poselství „*Pánové, je tohle čas?*“ Řekl, že když přišla tato vize, snažil se navléknout něco, co vypadalo jako provaz, do oka dětské botičky, když k němu promluvil tento hlas: „*To nemůžeš udělat. Podívejte se na druhý konec provázku.*“ Když se podíval dolů, zjistil, že druhý konec provazu má tak akorát velikost. Když se natáhl, aby to zvedl, scéna se změnila a najednou začal rybařit.

Chcete-li získat úplný obrázek o třech sériích vizí, které zahrnovaly vidění stanu, měli byste si přečíst kázání bratra Branhama „Vize a prorocství“, „Vnitřní závoj“ a „Pánové, je tohle čas?“ Bratr Branham však nenechává žádné pochybnosti, že první vize byla vize Prvního tahu a byla naplněna v době cesty do Mexika. Druhým tahákem bylo mluvení a poznání tajemství srdce, a když se snažil naučit ostatní ministry, jak „*rybařit*“, anděl Páně ho pokáral, že neudělal nic jiného, než že vychoval spoustu tělesných napodobitelů - lidé, kteří se ho snaží zkopírovat prostřednictvím jeho vysvětlování - a že to neměl dělat. Tak vysvětlil každou část vidění kromě části o stanu.

V 62-1230E „*Pánové, je tohle čas?*“

Nyní, v tomto vidění, nebo jak jsem mluvil, jsem se podíval a viděl jsem zvláštní věc. Nyní se zdálo, že můj malý syn Josef byl po mém boku. mluvila jsem s ním. Nyní, když budete sledovat vidění opravdu zblízka, uvidíte, proč tam Josef stál.

Podíval jsem se a byl tam velký keř. A na tomhle keři v souhvězdí ptáků, malých malých ptáčků, asi půl palce dlouhých a půl palce vysokých, to byli malí veteráni. Jejich malá pířka byla poražena. A na horní končetině byly asi dva nebo tři, na další končetině šest nebo osm a na další končetině patnáct nebo dvacet, sestupovalo ve tvaru pyramidy. A ti malí chlapíci, malí poslíčci... A byli docela opotřebovaní. A dívali se na východ a já jsem byl v Tucsonu v Arizoně ve vidění. Protože to bylo za účelem, že chtěl, abych viděl, kde to bylo, sbíral jsem ze sebe otřepy písku z pouště. A řekl jsem: "Teď vím, že je to vize, a vím, že jsem v Tucsonu. A vím, že ti malí ptáčci tam něco

představují." A dívali se směrem k východu. A najednou je napadlo, že poletí, a odešli na východ.

A jakmile odešli, přiletělo souhvězdí větších ptáků. Vypadali jako holubice, s ostrými špičatými křídly, trochu šedé barvy, trochu světlejší barvy, než byli tito první malí poslové. A rychle přicházeli na východ. A sotva mi zmizeli z dohledu, otočil jsem se znovu, abych se podíval na západ, a tam se to stalo. Ozval se výbuch, který ve skutečnosti otrásl celou zemí. Nyní, nenech si to ujít. A vy na pásce, ujistěte se, že to chápete správně.

Nejprve výbuch. A já si myslel, že to zní jako zvuková bariéra, nebo jak to nazvat, když letadla překročí zvuk a zvuk se vrátí k zemi: jen se třásl jako řev, všechno: Pak to mohlo být - velké klapnutí hromu a blesku. Neviděl jsem blesk. Právě jsem slyšel ten velký výbuch, který vyšel a zněl, jako by byl na jih ode mě, směrem k Mexiku.

Ale otrásl to zemí, a když se to stalo, stále jsem se díval na západ. A daleko do věčnosti jsem viděl konstelaci něčeho přicházejícího. Vypadalo to, že to mohly být malé tečky. Mohlo jich být ne méně než pět a ne více než sedm. Ale měli tvar pyramidy, jako tito poslové, kteří přicházeli.

A když se tak stalo, moc Všemohoucího Boha mě pozvedla, abych se s nimi setkal. A já to vidím. Já... Nikdy mě to neopustilo. Osm dní je pryč a já na to ještě nemůžu zapomenout. Nikdy mě nic takového netrápilo. Moje rodina vám to řekne.

Viděl jsem ty anděly, ta tvarovaná křídla, jak cestují rychleji, než by se mohl šířit zvuk. Přicházejí z věčnosti v rozštěpu jako mrknutí oka, nestačí k mrknutí oka, jen záblesk. Byli tam. Neměl jsem čas počítat. Neměl jsem čas, víc než se jen dívat. Mocní, velcí mocní andělé, sněhově bílí, s křídly vsazenými do hlavy, a byli "fuj... fuj..." [Bratr Branham ilustruje - vyd.] a když se to stalo, byl jsem chycen do této pyramidy souhvězdí.

A já jsem si pomyslel: "Tak a je to ono." Byl jsem celý otupělý a řekl jsem: "Ach, můj. To znamená, že dojde k výbuchu, který mě zabije. Ted' jsem na konci své cesty. Nesmím to říct svým lidem, až tato vize odejde." Nechci, aby o tom věděli, ale nebeský Otec mi nyní dal vědět, že můj čas skončil. Neřeknu to rodině takže si o mě budou dělat starosti, protože se chystá odejít a tito andělé si pro mě přišli a já budu brzy zabit při nějakém výbuchu."

Pak mi to došlo, když jsem byl v této konstelaci: "Ne, to není ono. Kdyby to zabilo tebe, zabilo by to Josefa a slyšel jsem, jak mi Josef volá." No, pak jsem se znovu otočil a pomyslel jsem si: "Pane Bože, co to vidění znamená?" A já se divil, a pak to ke mně přišlo, ne hlas, jen ke mně přišlo. Ó, to jsou andělé Páně, kteří mi přicházejí dát mé nové pověření. A když jsem si to myslel, zvedl jsem ruce a řekl jsem: "Ó Pane Ježíši, co chceš, abych udělal?" A ta vize mě opustila.

Téměř hodinu jsem necítil.

Nyní, vy lidé, víte, jaká jsou Pánova požehnání. Ale moc Páně je úplně jiná. Moc Páně na takovém místě jsem ji cítil mnohokrát předtím ve vidění, ale nikdy takhle. Cítí se jako uctivý strach. Byl jsem tak vyděšený, až jsem byl v přítomnosti těchto Bytostí paralyzován. Říkám pravdu. Jak řekl Pavel: "Nelžu." Nikdy jsi mě nepřistihl, že bych o něčem takovém řekl něco špatného? Něco se bude dít.

Pak po chvíli jsem řekl: "Pane Ježíši, jestli budu zabit, dej mi vědět, abych o tom neříkal svým lidem; ale pokud je to něco jiného, dej mi vědět." Nic neodpovědělo.

Poté, co mě Duch opustil asi na půl hodiny, myslím, nebo i déle, jsem řekl: "Pane, pokud se tak stane, budu zabit a ty jsi se mnou na zemi skončil, a teď mě odvezou domů, což jestli je to ono, tak je to v pořádku. To je v pořádku." Tak jsem řekl: "Pokud je, dejte mi vědět. Pošli na mě znovu svou sílu. Pak budu vědět, že o tom nesmím říkat svým lidem ani nikomu, protože se chystáš mě chytit pryč." A nic se nestalo. A chvíli jsem čekal.

Pak jsem řekl: „Pane Ježíši, jestli to tak neznamenal, a znamená to, že pro mě něco máš dělat a bude mi to odhaleno později, pak pošli svou sílu. A málem mě to vzalo z pokoje.

Řekl tuto vizi své církvi. Později ve stejném kázání se vrátil ke souhvězdí hvězd, které se sešly 11. června 1933, když křtil na řece Ohio, když se to podivné světlo rozvířilo a viselo nad hlavou tohoto baptistického služebníka a bylo svědkem čtyř tisíc lidí. Někteří utíkali ve strachu, jiní padli v uctívání, ale ozval se z toho Hlas, který řekl: „Jako Jan Křtitel byl poslán, aby předešel prvnímu příchodu Páně, vaše poselství předběhne Jeho druhý příchod.“ Řekl: „Vidíš, je rozdíl mezi andělskými bytostmi z nebe a pozemskými posly.“

Chtěl, aby lidé viděli, že se děje něco, čemu plně nerozuměl; kázal o církevních dobách, ale věděl, že Bůh mu dal vizi stanu. Věděl, že mu Bůh řekl, že ještě přijde větší služba, a snažil se církvi vysvětlit, že to ne on, ale Bůh dělá tyto věci, stejně jako to dělal prostřednictvím ostatních poslů. Jelikož je to posel sedmého církevního věku, mělo se stát něco nadpřirozeného. Zeptal se své kongregace,

Co když je to něco, co nám má dát vědět, jak vstoupit do víra pro vytržení? je to tak? Budeme utíkat a skákat přes zdi? Má se něco stát, a tato stará zkažená, odporná těla budou změněna? Mohu se toho dožít, Pane? Je to tak blízko, že to uvidím? Je to tato generace? Pánové, moji bratři, kolik je hodin? Kde to jsme?

Později v kázání „Pánové, je tohle čas?“ říká, jak musí být vidění srovnáno se Slovem. (Pamatujte si, že to bylo před kázáními o sedmi pečetích.) On řekl,

Nebo je to to třetí tažení, které mi řekl před třemi nebo čtyřmi lety. První tažení, pamatuješ si, co se stalo? Snažil jsem se to vysvětlit. Řekl: „To nedělej.“ Druhé tažení řekl: „Nezkoušej...“ A stejně jsem zatáhl. Vzpomínáš si? Všichni si pamatujete; je to na pásce a všechno.

A pak řekl: „Nyní přichází třetí tažení, ale nesnaž se to vysvětlit.“ ... „Pokud je toto třetí tah, pak je před námi velká služba. Nevím. Nemohu říct. Já--já nevím.“

On pokračuje,

Dívat se. Třetí zatažení. Zastavme se u toho na chvíli. Ve vidění byli prvním letem malí ptáčci; to bylo, když jsme poprvé začali. Vyrostlo to z pouhého uchopení toho člověka za ruku. A pamatuješ si, co mi řekl: „Budeš-li upřímný, stane se, že znáš samé tajemství jejich srdcí.“ Kolik si pamatuje, že to oznámilo odtud a napříč národy? A stalo se to? Přesně tak. Pak řekl: „Neboj se, budu s tebou.“ Vidět? A půjde to dál.

Vzpomíná, když byl malý chlapec:

Když jsem řekl: „Viděl jsem anděla a hořel smaragdový oheň,“ lidé se smáli a říkali: „Billy, jsi vedle sebe.“

Ve svém kázání vysledoval pořadí své služby od doby, kdy k němu poprvé přišel anděl a on věděl, „*tak praví Pán*“. Řekl,

Všimněte si, první malý let: ruka. (znak v ruce.) Druhý byl větší, bělejší, holubice: Duch svatý odhalující tajemství srdce. A třetím letem byli andělé, ne ptáci, andělé. A to je čas konce. To je vše.

Následující týden se přestěhoval do Tucsonu. V březnu toho roku (1963) kázal poselství „*Bůh v jednoduchosti*“, kde řekl: „*Vytržení bude tak jednoduché, dokud jednoho z těchto dnů nepřijde a nikdo o něm nebude nic vědět.*“

Den poté kázal „*Porušení mezi církevními věky a pečetěmi*“; pak další den „*První pečeť*“. Bylo to těsně před odhalením tajemství první pečeti, kdy řekl:

Pak sem přichází těch sedm tajemných hromů, které dokonce ani nejsou napsány. Opravdu! A já věřím, že těchto sedm hromů v těch posledních dnech bude zjeveno proto, aby nevěsta byla shromážděna do víry k vytržení; protože s tím, co jsme doposud obdrželi, bychom nebyli schopni toho dosáhnout. Existuje něco, v čem musíme pokročit dál. Nemáme ani dostatek víry k Božskému uzdravení. Musíme však mít dost víry k proměně...

Zastavme se zde na chvíli. Co viděl, že se stalo ve vizi stanu? Co řekl, že udělá sedm hromů? Změňte nás. Co viděl Pavel, že se děje lidem? viděl lidi, kteří neumírají, ale mění se.

On řekl,

Musíme však mít dost víry k proměně v jediném okamžiku, abychom byli odklizeni z této země. A o tom se za chvíli dozvíme, bude-li vůle Páně, vyhledáme kde to je napsáno. Všechny tyto pečetě byly v průběhu věků rozbity, právě teď byly odhaleny.

První čtyři pečeti pojednávají o pohanech. Pátá pečeť byla otevřena, odhalena a naplněna, protože to byly židovské duše, které plakaly pod oltářem - Hitler zabil šest milionů Židů. Šestá pečeť byla odhalena, ale nenaplnila se. Toto je období soužení a nenastane, dokud nebude Nevěsta odebrána. Otevře se silným zemětřesením, jaké člověk nikdy nepoznal. Zemětřesení způsobí vzniknutí. Po zemětřesení se Ježíš zjeví svým bratřím. Ale pokud na to všechno přijdete, pamatujte, že to bude špatně. Říká nám, abychom byli jen prostí křesťané a byli připraveni kdykoli. Svatební oděv je také Duch svatý. Sedm hromů nám podle proroka dá víra pro vytržení.

Ve svém poselství „*Sedmá pečeť*“ vyprávěl o zážitku, který se pravděpodobně odehrál v druhé polovině února 1963 v kaňonu Sabino v Tucsonu. Znovu hledal odpověď na vidění andělů a na význam velkého výbuchu, který jako by otřásl zemí kolem něj. To bylo navzdory skutečnosti, že mu Bůh již ukázal, že se to týká větší služby, která se blíží k úsvitu; ale pamatujte, že Jan Křtitel se také ptal podruhé, jak je řečeno v Matouši v 11. kapitole. Bratr Branham se tedy přistihl, že kráčí po horách a volá k Bohu, zda to znamená, že má být zabit. Ale Bůh k tomu měl důvod, protože odvrátil svou tvář od něj a nechal ho bez pokoje při hledání této odpovědi a, zatímco bratr Branham hledal pokoj pro sebe, Bůh mu dal Slovo pro Nevěstu. To dokázalo, že ho Bůh miluje, protože to je trest, který člověk jen stěží snese: když hledáte Boha pro něco pro sebe a on se od vás odvrátí, ale skrze vás něco dá někomu jinému. Zvedl ruce a volal k Bohu, když tu náhle meč udeřil do jeho ruky.

V „*Sedmá pečeť*,“ řekl,

Najednou seshora se ozval mohutný hlas, který zatřásl skalami! Řekl: „To je meč Krále!“ A pak mě to opustilo. Meč Krále! Nuže, nebylo řečeno: „meč krále...“ ale „meč Krále [Poznámka 6: V angličtině rozlišeno určitým a neurčitým členem]“ a je pouze jeden Král, a tím je Bůh! A On má jenom jeden meč. Je to Jeho Slovo - kterým já jsem živ. A tak, Bože, pomoz mi... když zde stojím za tou svatou kazatelnou s tímto svatým Slovem ležícím zde. Je to Slovo. Amen!

Bez ohledu na to, kolikrát se mu takové věci staly, řekl, že si na to nikdy nezvykl. Tak to bylo s mečem v jeho ruce a strach ho přepadl. Pak tento hlas řekl: „*Neboj se. To je to třetí tažení.*“

Ale stan byl třetí tažení, Výbuch; řekl: „*Mohl by to být třetí tažení?*“ Nyní k němu přichází Slovo, které říká, že to byl třetí tažení.

V kázání „*Dívejte se pryč k Ježíši*,“ říká bratr Branham těm, kdo jsou duchovní z pěti případů, kdy se projevil mluvené slovo. Promluvil rybu k životu, veverka k existenci, k srdci vdovy, k bouři v Coloradu a ke zmizení nádoru u své manželky. Pětkrát. On řekl,

Stejně jako byl identifikován První a Druhý tažení, byl identifikován i třetí tažení.“ Řekl: „Až se stisk stáhne, uvidíte, co jste dočasně viděli projevit se v plnosti své moci... Moji přátelé, zůstaňte v klidu a pokračujte dál... A já musím jen na chvíli ztichnout.

Takže stanová vize je třetí tažení; otevření těsnění je třetí tažení; příchod Slova je třetí tažení; a nyní je mluvené slovo třetí tažení.

V „Sedmá pečeť,“ řekl,

Třetí tažení. Vzpomínáte si? On řekl: „To, co jsi chtěl vysvětlit, mělo tolik napodobitelů.“ Řekl: „O to se ani nesnaž.“ Vzpomínáte si na to? Kolik z vás si pamatuje na to vidění? Jak jinak, je to za námi. Je to zaznamenáno na páskách a všude. Bylo to asi před šesti lety. Před sedmi lety - bylo to před sedmi lety. Řekl: „Nesnaž se to vysvětlit.“ Řekl: „To je to třetí tažení, ale já se tam s tebou setkám.“ Souhlasí to? On řekl: „Nepokoušej...“

Všimněte si, že to je to, co řekl anděl ve vizi stanu. Bratr Branham všechny tyto věci propojuje do toho, co nazývá třetí tažení. Neoddělil je. Pokračoval v „Sedmá pečeť“ slovy:

Stál jsem s malou dětskou botičkou, když On mi řekl: „Nuže, udělej svůj první tah. A když to uděláš, ryba půjde za návnadou.“ Řekl: „Pak dávej pozor na svůj druhý tah“ řekl, „protože to bude pouze malá ryba.“ On řekl: „Pak při třetím tažení se to povede.“

A všichni ti kazatelé stáli dokola a řekli: „Bratře Branhame, víme, že to můžeš udělat. Haleluja, bratře Branhame.“ (A právě v tom jsem se vždy zamotal - s těmi kazateli. Miluji lidi, ale oni si přejí, abych všechno vysvětloval - to a ono.)

A řekl jsem: „Dobrá,“ řekl jsem: „Nevím.“ Řekl jsem: „Vyznám se v rybaření.“ Řekl jsem: „Nuže, za prvé... Dělá se to tak. Vidíte tam všechny tyto ryby. Musíte nejdřív trhnout návnadou.“ (Dobrá, to je správná taktika rybaření.) A tak jsem řekl: „Trhnout návnadou.“ Nuže, víte, když napoprvé trhnete návnadou, ryba na ni zabere, ale to byly malé kusy. Oni chytali právě tak. A tak jsem řekl: „Tak se připravte...“ a vytáhl jsem ji a měl jsem rybu. Ale připadala mi jako kůže natažená na návnadu, taková... byla tak maličká. A když jsem tam stál, něco řeklo: „Řekl jsem ti, abys to nedělal!“ A já začal plakat.

A vlasec se celý takto zamotal okolo mě, a já měl... stál jsem a plakal takto se skloněnou hlavou. Řekl jsem: „Bože, ó, promiň mi. Jsem hlupák, Pane. Promiň mi.“ Měl jsem ten vlasec a to, co jsem svíral v ruce, to byla dětská botička, asi tak veliká. Měl jsem... ten provázek byl asi tak silný jako můj prst - tak asi půl coule. Dírka v té botičce byla jenom asi taková, rozměru... snad méně než 1/16 palce [Poznámka 7: cca 1,5 mm], tato dírka. Snažil jsem se touto dírkou protáhnout ten velký palcový rovázek. A zazněl hlas a řekl: „Nemůžeš učit letniční nemluvnata nadpřirozeným věcem.“ Řekl: „Nuže, nech je na pokoji.“

A hned na to mě vyzdvihl. Vzal mne vzhůru a posadil na vysoké místo, kde probíhalo shromáždění - vypadalo to jako ve stanu nebo v nějaké katedrále. A podíval jsem se a tam vedle bylo takové malé hranaté stavení. A viděl jsem, jak to světlo mluvilo k někomu nade mnou - to světlo, které vidíte tady na obrázku. Vzdálilo se ode mě krouživým pohybem, takto, a přesunulo se nad stan a řeklo: „Setkám se s tebou tam.“ A řeklo: „To bude třetí tažení, ale nikomu o tom neřekneš!“

A v kaňonu Sabino On řekl: „To je třetí tažení.“ A souvisí s tím tři věci a jedna odhalená dnes... nebo včera, druhá je odhalená dnes a jednu věc nemohu přeložit, jelikož je v neznámém jazyce. Ale stál jsem tam a díval jsem se rovnou na to, a to je to přicházející třetí tažení. A Svatý Duch Boží... Ó, aj! Z toho důvodu nebe zmlklo!

V tomto bodě učinil následující hluboké prohlášení. On řekl,

Nuže, raději se tady zastavím, vidíte. Cítím nějakou zábranu, abych v tom pokračoval. Vidíte? A tak si zapamatujte, ta sedmá pečeť, důvod, proč nebyla otevřena, důvod, proč On ji neotevřel: nikdo o tom nemá vědět; a rád bych vám dal na vědomí, že dříve než jsem se o tom dozvěděl jediné slovo, to vidění jsem měl před lety. Vzpomínáte si na to? A zde to je stejně jako to další - zapadá to rovnou do Slova, přesně, kde to bylo. A Bůh zná mé srdce, nikdy jsem o takové věci ani nepomyslel a tady to bylo. Je později, než si myslíme. Ó, aj! Ukazuje nám to, že to je od Boha, protože, podívejte, zapadá to přesně do Božích zaslíbení konce poselství.

Všimněte si. Všimněte si nyní, pro poselství poslední doby tato pečeť... Konec konců... On zjevil všech šest pečeti, ale neřekl nic o sedmé. A ta pečeť konečné doby, když začne, bude podle Bible naprostou záhadou. Než jsem to věděl... A zapamatujte si, Zjevení 10:1 - 7 (1 - 7, kapitola 10:1 - 7), na konci poselství sedmého anděla všechna tajemství Boží budou uvedena ve známost. Jsme v poslední době - otevírání sedmé pečeti.

Pokračoval později ve stejném kázání:

Nuže, co vězí v této veliké záhadě pod touto pečetí, to nevím. Nevím to. Nemohl jsem to rozluštit. Nemohl jsem rozpoznat ani to, co tím bylo řečeno. Ale vím, že to bylo těch sedm hromů, které se ozvaly po sobě, zaburácely sedmkrát a rozvinuly se ještě do něčeho jiného, co jsem spatřil.

Když jsem to uviděl, rozhlížel jsem se po výkladu, který se nablízku promítal, ale nebyl jsem schopen to pochopit.

(protože to bylo v neznámých jazycích.)

Je to přesně tak, vidíte. Hodina pro toto ještě nepřišla, ale směřuje to do toho cyklu, vidíte. To se blíží. A tak byste si měli zapamatovat to, co jsem vám řekl ve jménu Páně. Buďte připraveni, protože nevíte, kdy se může něco přihodit.

Skupina bratrů ve Phoenixu se bratra Branhama zeptala v souvislosti s jeho vizí stanu: čím by mohli pomoci. Řekl jim, aby si byli jisti, že jsou ve vzkříšení.

Řekl, že projev mluveného slova přinese víra pro vytržení. Také řekl, že Sedm hromů přinese víra pro vytržení. Tyto výrazy jsou podle proroka synonyma. Když na to pomyslíte, ach, jak ta vyřčená slova musí zahřimat! Sedm z nich, tlouklo přímo do sebe. Lidé si budou chtít zacpat uši kvůli samotnému zvuku. Říká, že třetí tažení je záhada, o které se nemělo mluvit, a také

říká, že vize stanu byla záhada, kterou nemohl říct, a že to byl třetí tažení.

Když se ho na tyto věci ptáte, odpovídá prázdně: „Ano, to přinese víra pro vytržení.“ Bratr Branham mi řekl, že mrtví v Kristu vstanou jako první a stráví s námi na této zemi minimálně třicet dní. To by mělo způsobit, že se něco stane. Ale na své kazetě „*Otázky a odpovědi*“ (srpen 1964) říká toto:

...a pak se všichni sejdem. A když se začnou scházet, pak my, kteří jsme naživu a zůstáváme, se změníme. Tato smrtelná těla neuvidí smrt, ale náhle jako by nás přešla máť a vy budete proměněni. Obrátíte se zpět jako Abraham byl ze starého muže na mladého muže, ze starého na mladou ženu, a když tato náhlá změna - a po chvíli cestujete jako myšlenka a můžete vidět ty, kteří jsou již vzkříšeni.

Musíte být změněni, abyste je viděli. Přesto také říká, že až uvidíme své milované, budeme vědět, že ten čas je blízko. Co je na prvním místě? Chci být změněna.

V „*Vytržení*“ řekl, že došlo k „*výkřiku - ta zpráva řekla Nevěště, aby se připravila. Ten hlas vzkřísí mrtvé a ta trubka nás všechny svede dohromady.*“ Jen si pamatuj, že když někdo říká, že ví, mýlí se, protože tyto věci ví jen Bůh. Ale pamatujte také, že Pavel řekl, že bychom neměli všichni spát. Pavel viděl lidi, kteří byli změněni. Bratr Branham viděl, jak se lidé proměňují. Viděl mrzáky, jak dostávají zpět své údy, lidi, kteří se uzdravili, staří lidé se vrátili jako mladí; proto je jeho stanová vize podle Písma. Neviděl, že se děje nic, o čem Písmo nemluví.

Nyní říká, že Třetí tažení nebude znám a Vize stanu nebude známa. Budeme dostatečně zralí na to, abychom viděli, že nikdo nebude vědět, co to je, dokud se to nestane? Mám naději a vím, že je to „*tak praví Pán*“ a ono se to stane. Víím, že Vize stanu, Třetí tažení, Sedm hromů a Vytržení spolu tak úzce souvisí, že bychom je v našich tělesných myslích nikdy nedokázali oddělit. Ale jednoho z těchto dnů se brzy naplní. Pak se můžeme ohlédnout a vidět záhady tak, jak byly odhaleny.

Bratr Branham řekl, že velkým zdrojem potíží mezi učedníky bylo to, že se nedokázali oddělit, když mluvil Bůh a když mluvil Ježíš. Tak to bylo s bratrem Branhamem a jeho stanovým viděním a různými výklady.

Bratr Branham také řekl, že se nic neděje v přirozeném, ale že to „*typuje*“ duchovno. Člověk nyní vkročil na Měsíc - a vrátil se. Je čas, aby se ti, kteří opustili tento život, vrátili - *a jsou jen tak daleko, jak jsme je dali...*

<http://www.believersnewsletter.org>

Email info.bnl.ministries@gmail.com